

החברותא

החברותא בשאנן פנימי לחברים גליון מס 455 בס"ד ערש"ק פר' בהו"ב (ספרד) כ"ב אייר תשע"ג

פצוצים יקרים

וידבר ה' אל משה בהר סיני (ויקרא כה, א) גדולתו המיוחדת של משה רבינו - וידבר ה' אל משה - שנבואתו היתה באספקלריא המאירה היא בגלל היותו בשלמותו הענוה - בהר סיני - כשם שהר זה נמוך מכל ההרים.

וידבר ה' אל משה בהר סיני (כ"ה, א) רש"י: מה ענין שמיטה אצל הר סיני? מיוחדת היא השמיטה שבכך שהאדם שובת בה מעבודת האדמה הרי הוא מקבל עליו עול מלכות שמים בהראותו כי הארץ היא לה' ולפיכך נסמכה להר סיני שהרי בקבלת התורה נתגלה מלכותו יתברך לעין כל וכל העולם כולו חל מפניו יתב'.

וכי תאמרו מה נאכל בשנה השביעית (כ"ה, ב) עצם השאלה מה נאכל פסולה היא שהרי על האדם לבטוח בו ית' שלא יחסר מזונו, ומאחר ונכשל ושאל שאלה זו גורם הוא בכך שהקב"ה נוקק כביכול לציווי מיוחד: וצויתי את ברכתי - שהרי אילו לא הרהר היתה הברכה נשפעת מעצמה.

(נועם אלימלך בשם אחיו ר' זושא מאניפולי זיע"א)

וכי ימוך אחיך ומטה ידו עמך (כ"ה, ל"ה) זה שהנך רואה את אחיך בקלקלתו מוכיח שהקולר תלוי גם כך שהרי אחרת לא היה מודמן לך לראותו במצב הירוד...

וחשב עם קנהו (כ"ה, נ) מחשבת האדם צריכה להיות רבוקה ומוקדשת לדכיות בו יתברך קונה שמים וארץ כמש"כ וחשב עם קנהו היינו המחשבות יהיו מוקדשת עם קנהו.

אם בחוקותי תלכו ואת מצותי תשמרו ועשיתם אותם (כ"ו, ג) אם כל עניינים יהיו על פי חוקי התורה, אומר השי"ת לכן ונתתי גשמיכם בעתם. כלומר שהגשמיים שלכם יתבעו אתכם אלא בעתם.

(הרה"ק מלכוויטש זיע"א)

ואת מצותי תשמרו וגו' (כ"ו, ג) שמירה זו ענינה והירות מפניות שכן רק אם המצוה נעשית בכוונה מהורה נחשבת עשייתה בשלימות אמיתית - ועשיתם אותם - אותיות אמת.

וידבר ה' אל משה במדבר סיני (א, א) על פי חכמינו ז"ל משים עצמו הפקר כמדבר להפקיר עצמו להשי"ת, וע"י שידע שאין לו כלום זוכה לתורה וממדבר מתנה ניתן לו תורה מתנה.

וידבר ה' אל משה במדבר סיני (א, א) איתא במד"ר (א, ז) כל מי שאינו עושה עצמו הפקר כמדבר אינו יכול לקנות את החכמה והתורה, לכך נאמר במדבר סיני, אמר הרבי מקאצק זצ"ל חז"ל אמרו שיעשה עצמו הפקר אבל לא שיפקיר את האחרים...

שאו את ראש כל עדת בני ישראל וגו' (א, ב) בספר הישר לרבינו תם כתוב שהבהמה מפני שנפשה וגידולה מהעפר על כן היא נמשכת כלפי האדמה וראשה כפוף, והאדם שהנשמה אשר בקרבו היא עליונה ואצילה מהשמים היא ממשיכה אותו למקורה, ועל כן הולך בקומה זקופה, וכאשר האדם עושה מעשה בהמה ומתעסק בדברי ארציות הרי הוא בבחינת בהמה וראשו כפוף, וכשמתנהג כראוי ועסקו ברוחניות הרי ראשו מתנשא, ע"כ, וזה שאו את ראש מלשון מתנשא...

שאו את ראש כל עדת בני ישראל למשפחותם לבית אבותם (א, ב) אמרו חז"ל (תדא"ר כה) לעולם יאמר אדם מתי יגיעו מעשי למעשה אבותי אברהם יצחק ויעקב, וקשה האם ניתן להגיע לדרגות האבות הקדושים? אך הפירוש מתי יגיעו מלשון נגיעה, והיינו שאפילו נגיעה דיה להיות ערכו גדול בעצם הענין שמבטל עצמו אל השרש למשפחותם לבית אבותם כי בכוחם יוכל להתקרב ולדבק כל מעשיו בשורש החיות העליון.

(הרה"ק מפרשיסחא זיע"א)

שיחת קודש ממורנו ורבנו זיע"א

455
1

האשק שיחת הרא"ש זי"ע"א תשעה באב תשנ"ב ה'אב ל'תשס"ו א.א.א.

- י -

נפשי. אז למה הוא כועס על החבר, והוא בוער באש ואינו מתאפק, הוא רוצה להתנפל עליו ולקרוע אותו כמו אריה טורף, בגלל שהוא סטה מהבחינה שהרבש"ע ברא אותו, בחינת גולם, ולא מתבונן לראות איך הוא מחזיק מעמד בכאלו יסורים, ואיך הוא מחזיק מעמד בכאלו כשלונות, כי אז היה מוכרח להאמין שהנפש שלו מקושרת לרבש"ע כמו שילד מקושר לאמו ואינו יכול לזוז בלעדיה - "כגמול עלי אמו כגמול עלי נפשי". רק כאשר ילמד מהכאבים שלו ומהכשלונות שלו יוכל להגיע להכרה הזו. כשהיסורים הללו מביאים אותו לשאול "איך אני יכול להתקיים בכאלו כשלונות?" הוא מוכרח להאמין שיש בו רוח חיים מלעילא והיא המחיה ומקיימת אותו.

אך לדאבוננו איננו חיים בדרך הזו כגמול עלי אמו כגמול עלי נפשי. דוד המלך חי בבחינה הזו והוא אמר פסוק זה בתהילותיו, והוא נתן כח לכל הדורות, שבכל דור יש את הנפשות הללו - שהוא מעורר אותם ע"י הזכויות שלו וכל הזכויות שהוא עורך - שהם חיים בבחינה שלו, בבחינת גולם. הזכות שלו עומדת לנו שלא נשבר מהכאבים ומהכשלונות שלנו, ונבין איך אנו יכולים להחזיק מעמד בכזו גלות מרה וחשוכה, שכלבים רבים סבבוני. אנו המיעוט שבמיעוט בכל העולם, השונאים שלנו רוצים לבלוע אותנו בכל רגע, ואנו

האדם צריך לחיות במציאות גולם שאין לו רוח חיים מעצמו. רק הנשמה שנפחת בי. וכשאין בו רוח חיים, נגמרים כל האינטרסים, כי הוא בבחינת "לך דומיה תהלה", שגם ההודיה שלנו היא ממך, מכח הסיבות ששלחת לנו בכדי שנלמד מהכשלונות שלנו ולא שנשבר מהם. איך אני מתקיים בכזה כשלון? מר לי וחשוך לי ואינני יכול לברוח, כמה יותר שאני מנסה לברוח כך אני שוקע יותר עם הכאבים שלי. מי מנהיג את זה? הרבש"ע הוא מנהיג את הסיבות הללו. ולמה ככל שאני רוצה לברוח אני שוקע יותר עם הכאבים שלי? בגלל שהוא רוצה שנלמד לא לרצות לברוח מהכשלונות. אנה מפניך אברח. אם אסק שמים שם אתה ואציע שאול הנד, אשא כנפי שחר ואשכנה באחרית ים גם שם ידך תנחני - שם אתה נמצא ושם אתה ממשיך לחפש אותי. אין לברוח מהרבש"ע.

לכן כשמגיע לאדם כאב אסור לו לברוח מהכאבים, ואסור לו שהכאב יביא אותו להשבר או ליאוש. וכשהוא נפגש עם חבר אסור לו להסחף אחרי כל מיני דמיונות שיש עליו, בגלל שההוא אמר לו כך וכך. בקושי הם נפגשו, הוא בכלל לא מכיר אותו, רק דברו יחד וכבר יש לו שנאה עליו, עליו לזכור שהוא עצמו אינו אלא גולם ללא רוח חיים, והרוח חיים שיש בו זה מהרבש"ע, והוא בבחינה כגמול עלי אמו כגמול עלי

שיחת קודש ממורנו ורבנו זיע"א

המשך מעמ' קודם

455
ג

מתקיימים. איך אנו מתקיימים? הרי יש להם כוחות אדירים, ואיך יתכן שהם לא מצליחים לבלוע אותנו? איך זה שאריה אינו יכול לבלוע חיה קטנה וחלשה שיש בכוחו להכריע אותה? אלפי שנים עומדים עלינו לכלותינו ואיך זה שהם לא יכולים לבלוע אותנו? רק בגלל שהקב"ה מצילנו מידם.

אבל את הרבש"ע אי אפשר לראות ולא לשמוע, וכיצד נדע שהוא המצילנו מידם. היכן אנו מוצאים אותו בכזה אופן שכל אחד ישמע בנפשו שהקב"ה הוא מצילנו מידם? אנו בס"ה כבש קטן, וכאלו אריות אדירים לא מצליחים לטרוף את הכבש הזה במשך אלפי שנים? כ"כ הרבה הרגו בנו, אוי כמה דם נשפך, אבל שארית הפליטה נשארה עד שיבוא המשיח. אז היכן נמצא את הקב"ה שמצילנו מידם. התשובה היא שלא די בדיבורים אודותיו, ולא צריך לחפש אותו במקומות אחרים, כל אחד שיגיע לביטול מתוך הכרת המציאות של עצמו יגיע להכרה שממנו כל החיות שלו, ושם הוא ימצא אותו.

ובכדי להגיע להכרה זו האדם עומד בנסיונות קשים ומרים, מר לו עד מאד, הוא לא מסוגל לעמוד לרגע על מקום אחד אם לא יחפש במה להעביר את היום ולהסיח את דעתו. כל אחד יודע את מרת נפשו שמר לו וקשה לו עד מאד. אך לדאבוננו מהלך החיים בו אנו חיים מביא אותנו להשבר מרוב היסורים המרים, ואיננו

מחפשים בכל זה את התכלית והסוף, למה היסורים הללו אמורים להביא אותנו. כל אחד מחפש מנוחה, והדמיון כ"כ גדול, והפנטזיות מפליגות הרחק, עד שבדמיון שלו החוא כבר נושע. ואז צומחת הגדלות שלו, לא כדהע"ה שאמר "לא גבה לבי ולא רמו עיני", רק כל אחד חי בגדלות שלו, והפנטזיה מאד גדולה, כל אחד במחשבות זרות שלו - שהוא יעשה כך וכך, עד שהרבש"ע אומר לו: טפש שכמותך, הגדלות שלך היא? הלא ה' מלך גאות לבש. לי הגדולה ולא לברואים. מיד תראה מי אתה. ואז הוא מקבל שוב מכה חזקה שמשברת את כל עצמותיו. ומה הוא עושה אז? הוא נשבר יותר ויותר, ומתפתל כמו נחש כדי להחליץ מן המכה, ולא חושב רגע אחד מי אני? כי עפר אתה ואל עפר תשוב, נבראתי מהאדמה ואליה אשוב. והוא תמה: מה הרבש"ע רוצה ממנו. כל ימיו הוא מיוסר ביסורי מות, כבר עברו להם רוב שנותיו והוא לא הגיע לרגע אחד של הכרה שהרבש"ע הוא נמצא ואין מציאות כמציאותו, היכן הוא מוצא אותו? אולם הרבש"ע קורא לו: בא איתי בני ואני אראה לך היכן אני, אי אפשר שאתגלה בפניך ותראה אותי כמו שתראה את חברך כי אתה גוף והבורא אינו גוף ואין לו דמיון כלל, אבל כשאתה נמצא בעמקי היסורים, לכאב הזה יש מטרה - למצוא אותי.

המשך פציצים יקרים

ואתכם יהיו איש איש למטה איש ראש לבית אבותיו הוא (א, ד) וצ"ב הלשון ראש לבית אבותיו "הוא" לכאורה צריך לומר "יהיה". אלא עיקר מעלתן של ישראל הוא שורש נשמתן. לכן כאשר ישראל עושים רצונו של מקום ישנה נשמה אחת הכוללת הרבה נשמות. וזה הפירוש איש ראש לבית אבותיו "הוא" בלשון יחיד ללמד על נשמת עם ישראל שהיא נשמה אחת הכוללת הרבה נשמות.

(דברי יחזקאל משינאוא)

ויתילדו על משפחותם (א, י"ה) כאשר היה להם נשיאת ראש ונתעלו על הדורות כקדם מהם כמו שאומרים משם היהודי הקד' שנתעלה בכל יום מאינו יהודי ליהודי וזה ויתילדו על משפחותם כלידה ממש.

והלולים למטה אבותם לא התפקדו בתוכם (א, י"ז) הנה לפעמים יש בני צדיקים החושבים שהצדקות יבא להם בירושה בזכות אבותיהם ואינם צריכים להיות יגעים בדרכי עבודת השי"ת על זה העידה התורה והלולים (מלשון וילוו עליך, הפעם ילוה אישי), לא התפקדו בתוכם כלומר לא נזכרת ולא נפקדת השפעת אבותם עליהם בתוכיותם ופנימיותם... וד"ל.

מטה זבולון (ב, ז) לא אמר ומטה כדרך שנאמר באחרים לפי שזבולון היה מפרנס לישישכר ולכן חשוב זבולון וישישכר כמטה אחד כאלו אמר ישישכר מטה זבולון...

פקוד את בני לוי וגו' כל זכר מבן חדש ומעלה תפקדם (ג, י"ז) כתב רש"י משיצא מכלל נפלים הוא נמנה ליקרא שומר משמרת הקודש, ע"כ. מכאן רואים שכבר מגיל שלשים יום נחשב שומר משמרת הקודש כי כל נפש יש לה מקום כבר מבן שלשים יום...

בענין ספירת העומר כתב בשם משמואל וממוצא הדבר שאף אדם שאינו מרגיש בתועלת הספירה וטהרתה יש לו להאמין באמונת אומן ששורש נשמתו נטהר בהכרח בימי ספירת העומר, וכן מאחר ואנשי כנסת הגדולה סדרו לנו בתפילה זמן מתן תורתנו שאין לו משמעות אלא הטהרה, לכן ההכרח לומר שהספירה עושה את שלה לזה מעט ולזה הרבה לזה בשורש נשמתו ולזה אף בנפש, וזה ניתן חזק גדול ביד איש להתחיל מחדש בכל עת.

בספירת העומר כתוב עד ממחרת השבת השביעית תספרו חמשים יום, ללמדנו שאפילו ביום האחרון עדיין יהודי יכול לספור ולתקן מה שלא תיקן במשך כל ימי הספירה.

(עבודת ישראל למגיד מקונוצין)

שהשמחה במעונם

- הר"ר שמואל קלירס ומשפ' להולדת הנין
- הר"ר אהרן קלירס ומשפ' להולדת הנכד
- הר"ר משה קלירס ומשפ' להולדת הבן
- הר"ר אמנון כוודר ומשפ' להולדת הנכד
- הר"ר יחזקאל צבי ומשפ' להולדת הבן

י"ל ע"י

מערכת החברותא

רח' עדיני 3

☎ 02 - 5829688

פקס: 02 - 5325477

ת.ד. 5080

ירושלים 91050

כוס תנחומים

הר"ר מרדכי גולדברג הי"ו על פטירת אחותו ע"ה.
ת. ג. צ. ב. ה.

לעילוי נשמת מוה"ר ר' אשר ב"ר אריה מרדכי זצ"ל זי"ע

